

Sygn. akt I C 1040/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2016r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda Z. S. kwotę 10.663,10 zł (dziesięć tysięcy sześćset sześćdziesiąt trzy złote dziesięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 maja 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie w części dotyczącej zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda Z. S. kwoty 3.155,00 zł (trzy tysiące sto pięćdziesiąt pięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 16 kwietnia 2013r do dnia zapłaty;

III. powództwo w pozostałym zakresie oddala;

IV. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda Z. S. kwotę 2.376,25 zł (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt sześć złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje stronie pozwanej Towarzystwu (...) S.A z siedzibą w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 763,07 zł (siedemset sześćdziesiąt trzy złote siedem groszy) , a powodowi Z. S. kwotę 227,93 zł(dwieście dwadzieścia siedem złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem nieopłaconych kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód Z. S. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 13.818,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 9 kwietnia 2013 r. doszło do zderzenia pojazdów, w tym pojazdu należącego do powoda z winy kierującego drugim pojazdem P. R., który ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Strona pozwana po otrzymaniu zawiadomienia o szkodzie przeprowadziła postępowanie likwidacyjne ostatecznie wypłacając powodowi kwotę 16.996,18 zł. Zgodnie z wyceną szkody wykonaną na zlecenie powoda wartość szkody w pojeździe wynosi 30.814,28 zł, a zatem o 13.818,10 zł więcej niż wypłaciła powodowi strona pozwana. W dniu 16 sierpnia 2014 r. pełnomocnik powoda wezwał stronę pozwaną do zapłaty brakującej kwoty 13.818,10 zł. W odpowiedzi strona pozwana zaproponowała powodowi sumarycznie

kwotę 24.000,00 zł. Powód zaproponował ugodę na poziomie 27.000,00 zł. W odpowiedzi strona pozwana wyraziła gotowość wypłacenia kwoty 26.000,00 zł jednak do zawarcia ugody nie doszło. Odmowa zapłaty należności przez stronę pozwaną uzasadnia skierowanie sprawy na drogę sądową. Odsetki od kwoty głównej powód nalicza poczynając od dnia następnego po dniu, w którym strona pozwana po raz pierwszy dokonała wyceny szkody, już w tym dniu zobowiązana była do uwzględnienia roszczeń powoda o wypłatę odszkodowania w pełnej wysokości.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, że łączyła ją ze sprawcą zdarzenia z dnia 9 kwietnia 2013 r. obowiązkowa umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Potwierdziła również, że przyjęła zgłoszenie szkody i na jego podstawie przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego decyzją z dnia 15 maja 2013 r. przyznała i wypłaciła na rzecz powoda kwotę 13.712,47 zł. tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu, następnie decyzją z dnia 6 sierpnia 2013 r. przyznała i wypłaciła 3.283,71 zł. tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu. Łącznie strona pozwana wypłaciła zatem kwotę 16.996,18 zł. tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu będącego przedmiotem postępowania. Podstawą rozliczenia szkody jest kosztorys nr (...) sporządzony w oparciu o program kalkulacyjny (...), natomiast sposób ustalania wysokości kosztów wynika z art. 361 § 1 k.c. W razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę zobowiązana jest zwrócić poszkodowanemu niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone wg cen występujących na rynku. Zdaniem strony pozwanej uwzględniając wynikających z przepisu art. 354 § 2 k.c. obowiązek współdziałania wierzyciela przy wykonywaniu przez dłużnika zobowiązania należy przyjąć, że jeżeli poszkodowany ma wpływ na wybór części zamiennych użytych do naprawy to jest w tym zakresie zobowiązany do racjonalizacji kosztów naprawy. Jeżeli na rynku lokalnym dostępne są części o porównywalnych parametrach użytkowych i estetycznych lecz o znacząco różnych cenach to użycie do naprawy części najdroższych na rynku nie może zostać uznane za ekonomicznie uzasadnione. Właściwa do oszacowania przedmiotowej szkody stawka za prace blacharsko mechaniczne i lakiernicze nie powinna również zdaniem strony pozwanej przekraczać kwoty 60/60 zł/rbg netto. Dlatego dalsze roszczenia powoda z tytułu odszkodowania za uszkodzenie przedmiotowego pojazdu uznać należy za bezzasadne. Z ostrożności procesowej strona pozwana podnosi, że ewentualne odsetki ustawowe naliczone w przedmiotowym postępowaniu nie mogą być liczone od dnia 16 kwietnia 2013 r. strona pozwana nie pozostaje w żadnej zwłoce od dnia 16 kwietnia 2015 r. Strona pozwana stoi na stanowisku, że powód może dochodzić odsetek za okres liczony od dnia doręczenia wezwania do zapłaty stronie pozwanej. Strona pozwana wskazuje, że została wezwana do zapłaty wezwaniem z dnia 16 sierpnia 2014 r.

Na rozprawie w dniu 21 września 2016 r. powód cofnął pozew w zakresie kwoty 3.155,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 16 kwietnia 2013 r. do do zapłaty zrzekając się roszczenia w tej części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 kwietnia 2013 r. miało miejsce zdarzenie drogowe w wyniku, którego uszkodzony został pojazd marki M. (...) nr. rej. (...) będący własnością powoda. Podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody w ramach zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku jest strona pozwana.

Bezsporne

Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W., po otrzymaniu w dniu 10 kwietnia 2013 r. zawiadomienia o fakcie powstania szkody, przeprowadziła tzw. postępowanie likwidacyjne, uznając swoją odpowiedzialność z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Strona pozwana decyzją z dnia 15 maja 2013 r. przyznała i wypłaciła na rzecz powoda kwotę 13.712,47 zł. tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu, następnie decyzją z dnia 6 sierpnia 2013 r. przyznała i wypłaciła 3.283,71 zł. tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu. Łącznie strona pozwana wypłaciła zatem kwotę 16.996,18 zł. tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu będącego przedmiotem postępowania. Podstawą rozliczenia szkody jest kosztorys nr (...) sporządzony w oparciu o program kalkulacyjny (...).

Dowody: zawiadomienie o szkodzie z dnia 10 kwietnia 2013 r. k.11-12 kosztorys nr (...) k. 16-23

decyzja z dnia 15 maja 2013 r. w aktach szkody k.62

decyzja z dnia 6 sierpnia 2013 r k. 26

Powód zlecił D. R. Stowarzyszenia (...) w W. określenie kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) nr. rej. (...). Koszt naprawy brutto pojazdu określony w kalkulacji (...) z dnia 25 listopada 2013 roku wyniósł 30.814,28 zł.

Dowód: kalkulacja (...) z dnia 25 listopada 2013 r. k. 27-33

Pismem z dnia 16 sierpnia 2014 r. pełnomocnik powoda wezwał stronę pozwaną do zapłaty brakującej kwoty 13.818,10 zł. W odpowiedzi strona pozwana zaproponowała zawarcie ugody na łączną kwotę 24.000,00 zł. Powód zaproponował ugodę na poziomie 27.000,00 zł. W odpowiedzi strona pozwana wyraziła gotowość wypłacenia kwoty 26.000,00 zł. jednak do zawarcia ugody nie doszło.

Dowody: pismo powoda z dnia 16 sierpnia 2014 r. k. 34 pismo strony pozwanej z dnia 24 października 2014 r. k. 35 wydruk korespondencji e-mail z dnia 30 października 2015 r. k.36 pismo strony pozwanej z dnia 21 listopada 2014 r. k.37 wydruk korespondencji e-mail z dnia 23 lutego 2015 r. k.38 wydruk korespondencji e-mail z dnia 9 kwietnia 2015 r. k.39

P. S. zlecił autoryzowanemu warsztatowi M. (...) weryfikację uszkodzeń po kolizji. W trakcie weryfikacji stwierdzono odkształconą chłodnicę (...) wraz z uchwytem, uszkodzony kompensator (...) przy mocowaniu z chłodnicą. Koszt naprawy tych elementów wyniósł 3797,94 zł. Serwis m. nie chciał podjąć się kompleksowej naprawy pojazdu za kwotę oszacowaną przez Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W..

Dowody: zlecenie warsztatowe nr (...) k. 24

kosztorys nr 1 z dnia 31 maja 2013 r. k. 25

zeznania świadka P. S. k. 74

Wysokość poniesionej przez powoda szkody równa się kosztom naprawy pojazdu z zastosowaniem do naprawy części o symbolu O oznaczonych logiem towarowym producenta pojazdu i łączny koszt naprawy brutto z podatkiem VAT wynosi 27.659,28 zł. Łączny koszt naprawy brutto z podatkiem VAT uszkodzonego pojazdu po kolizji w dniu 9 kwietnia 2013 r. z zastosowaniem do naprawy części o symbolu Q tzw. oryginalnych zamienników oznaczonych logiem towarowym producenta części wynosi 20.956,33 zł. Łączny koszt naprawy brutto z podatkiem VAT uszkodzonego pojazdu w kolizji w dniu 9 kwietnia 2013 r. z zastosowaniem do naprawy części o symbolu P tzw. nieoryginalnych części o porównywanym poziomie jakości wynosi 12.861,26 zł. Stawki godzinowe stosowane w warsztatach blacharsko – lakierniczych dla terenu W. biegły ustalił następująco: za prace blacharsko-mechaniczne 110 zł., za prace lakiernicze 110 zł. Ponieważ błotnik był już wcześniej poddany naprawie blacharsko-lakierniczej biegły zastosował obniżenie wartości poprzez zastosowanie amortyzacji w wysokości 30 %.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości oraz kosztów naprawy pojazdów samochodowych G. H. z dnia 17 maja 2016 r. k. 76-116

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Powód ostatecznie dochodził zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 10.663,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty tytułem dopłaty do odszkodowania za szkodę komunikacyjną z dnia 9 kwietnia 2013 r.

Pomiędzy stronami procesu sporna była wysokość przysługującego powodowi świadczenia wynikająca z rodzaju i cen części, jakie mają być wykorzystane do naprawy pojazdu oraz wysokość stawki za roboczegodzinę prac blacharsko-lakierniczych. Niesporna była odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady. Sporna pozostawała także zasadność zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 16 kwietnia 2013r.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). Zgodnie natomiast z art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Podobne uregulowanie zawiera art. 19 ust. 1 znajdującej zastosowanie w niniejszej sprawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jak stanowi art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Powstanie odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu za szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu innym podmiotom pociąga za sobą również obowiązek wypłaty przez zakład ubezpieczeń świadczeń z tytułu ubezpieczenia OC w granicach odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego. Zgodnie z art. 36 ust. 1 powołanej ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Podstawę odpowiedzialności sprawcy szkody stanowi natomiast art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c.

Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości i wyglądu odpowiada stanowi przed uszkodzeniem. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2013 r. (VI ACa 975/12)).

W ocenie Sądu, aby można było mówić o realizacji zasady pełnego odszkodowania, należało przychylić się do stanowiska powoda, że strona pozwana niezasadnie zaniżyła wysokość świadczenia przysługującego w związku ze szkodą powstałą wskutek zdarzenia z dnia 9 kwietnia 2013 r. Szkada ta zostanie całkowicie naprawiona poprzez zapłatę na rzecz powoda świadczenia w wysokości 10.663,10 zł (27.659,28 zł – 16.996,18 zł).

Wysokość szkody powstałej wskutek zdarzenia z dnia 9 kwietnia 2016 r. została w sposób wariantowy określona w opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości oraz kosztów naprawy pojazdów samochodowych G. H.. Żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń do opinii biegłego. Sąd podzielił zarówno ustalenia, jak i wnioski opinii w pełnej rozciągłości.

W ocenie Sądu wysokość poniesionej przez powoda szkody równa się kosztom naprawy pojazdu z zastosowaniem do naprawy części o symbolu O oznaczonych logiem towarowym producenta pojazdu i łączny koszt naprawy brutto z podatkiem VAT wynosi 27.659,28 zł . Wskazywana przez powoda stawka 110 zł netto mieści się w zakresie średnich stawek stosowanych w dacie szkody przez lokalne zakłady naprawcze spełniające technologię naprawczą producenta pojazdu. Sąd nie podziela stanowiska strony pozwanej, że jeżeli na rynku lokalnym dostępne są części o porównywalnych parametrach użytkowych i estetycznych lecz o znacząco różnych cenach to użycie do naprawy części najdroższych na rynku nie może zostać uznane za ekonomicznie uzasadnione. Nie można się również zgodzić

z twierdzeniem strony pozwanej, że naprawa pojazdu powinna nastąpić wg najniższych a nie średnich stawek prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych.

Zgodnie z treścią uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) część wmontowywana do pojazdu nie będzie stanowiła samodzielnego przedmiotu obrotu, w związku z czym nie można jej wartości porównywać z wartością wymontowywanej części już eksploatowanej. Część ta bowiem stanowić będzie część składową pojazdu i jako taka ma być w pełni zgodna z pozostałymi elementami wchodzącymi w jego skład. Należy stwierdzić, że część taka co do zasady nie będzie odbierana jako zwiększająca wartość pojazdu, przy czym zamontowanie dostępnego na rynku zamiennika mogłoby doprowadzić właśnie do jej zmniejszenia. Użyty w uzasadnieniu uchwały zwrot „co do zasady” oznacza, że w wyjątkowych sytuacjach zamontowanie w używanym pojeździe nowej części stanowić będzie rzeczywiste zwiększenie jego wartości. Taki stan miałby miejsce, gdyby części, które miały być wymienione, bądź naprawione, były już wcześniej poddane naprawie blacharskiej lakierniczej lub były uszkodzone. Ciężar wykazania tej okoliczności spoczywał na stronie pozwanej. Strona pozwana nie zawnioskowała na tę okoliczność żadnego dowodu. Brak było zatem podstaw do zastosowania obniżenia wartości poprzez zastosowanie amortyzacji za wyjątkiem błotnika, który był już wcześniej poddany naprawie blacharsko-lakierniczej.

Poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu, w którym dokona naprawy swojego pojazdu. Warsztaty samochodowe różnią się między sobą w zakresie wyposażenia w sprzęt i aparaturę naprawczą oraz kwalifikacje osób wykonujących czynności naprawcze. Skorzystanie z najtańszego warsztatu naprawczego łączy się ze zwiększonym ryzykiem, że naprawa nie doprowadzi do rzeczywistego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. W przypadku pojazdów kilkuletnich, nieobjętych gwarancją producenta, której zachowanie wymagałoby spełnienia określonych wymogów nie można przyjąć, aby właściwą naprawę pojazdu zapewniała tylko autoryzowana stacja obsługi pojazdów danej marki. Kosztami ekonomicznie uzasadnionymi w tym przypadku będą koszty ustalone według cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O) oraz przy uwzględnieniu stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych, lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta w wysokości 110zł/110 zł netto na datę zaistniałej szkody. Wskazywana przez powoda stawka 110 zł netto mieści się w zakresie stawek stosowanych w dacie szkody przez lokalne zakłady naprawcze spełniające technologię naprawczą producenta pojazdu i nie odbiega od średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta tj. 110/110 zł. netto na datę zaistniałej szkody.

W związku z powyższym za niezasadne należy uznać stanowisko strony pozwanej, że dokonana przez nią na rzecz poszkodowanego wypłata kwoty 16.996,18 zł wyczerpywała całość przysługującego mu odszkodowania. Tym samym należało uznać, że w pełni zasadne jest zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 10.663,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 maja 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a także wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty na podstawie art. 436 k.c. w zw. z art. 822 k.c., art. 361 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c. o czym orzeczono w pkt. I sentencji wyroku.

W zakresie roszczenia odsetkowego Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Sąd zasądził odsetki dopiero od dnia 11 maja 2013 r. zamiast 16 kwietnia 2014 r. gdyż dopiero dnia 10 maja 2013 r. mijał termin 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, co skutkowało oddaleniem powództwa w pozostałej części (pkt.

III sentencji). Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego ratio legis art. 14 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, podobnie jak i art. 817 k.c., opiera się na uprawnieniu do wstrzymania wypłaty odszkodowania w sytuacjach wyjątkowych, gdy istnieją niejasności odnoszące się do samej odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości szkody. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel lub Fundusz - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Rolą sądu w ewentualnym procesie może być jedynie kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 r. V CSK 38/11 Lex nr 1129170).

Przepis art. 203 § 1 k.p.c. stanowi, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Zgodnie z art. 203 § 2 k.p.c. pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego. Wobec skutecznego cofnięcia pozwu, co do kwoty 3.155,00 zł. i braku podstaw do przyjęcia, że cofnięcie pozwu jest niedopuszczalne, należało na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w tym zakresie umorzyć postępowanie o czym orzeczono w pkt. II sentencji wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w pkt IV sentencji wyroku oparto na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał proces w 77 %, koszty jakie powód poniósł w związku postępowaniem to kwota 3.808,00 zł (691,00 zł opłata od pozwu, 2417,00 zł koszty zastępstwa procesowego, 700 zł wykorzystana zaliczka na opinię biegłego). Strona pozwana wygrała proces w 23 % a koszty, jakie poniosła na ten cel wynoszą 2417 zł (koszty zastępstwa procesowego). Powód zobowiązany był zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 555,91 zł (23 % z 2417 zł), natomiast strona pozwana na rzecz powoda kwoty 2.932,16 zł. (77 % z 3.808,00 zł.), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.376,25 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U.2013.490 j.t.)

Orzeczenie w pkt. V oparto na treści art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. za 2010 rok, Nr 90, poz. 594 ze zmianami) w zw. z art. 100 k.p.c.